

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI BA THAY LẠT MA BẢO VỆ PHỤ HOÀNG

Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nói:

- Té ra tên phản tặc Ngô Tam Quế lớn mật đến thế ! Hắn dám phái bọn Lạt Ma đến mạo phạm lão Hoàng gia. Như vậy...như vậy chẳng là hắn đã công nhiên tạo phản rồi ư ?

Vua Khang Hy “xuy” một tiếng rồi bảo:

- Nói khê chứ ! Trẫm chỉ biết tên tổng binh thủ hạ của hắn kết bạn đồng hành với bọn Lạt Ma . Còn hắn có tạo phản hay không thì hiện giờ chưa thể nói quyết.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Nhất định hắn là phản rồi ! Nếu hắn là hảo nhân thì sao lại sai đại tướng dưới trướng đi theo bọn Lạt Ma âm mưu ám hại lão Hoàng gia ?

Vua Khang Hy đáp:

- Dĩ nhiên hắn chẳng phải người tử tế.

Nhà Vua trầm ngâm một chút rồi chậm rãi nói:

- Có điều trẫm còn nhỏ tuổi thì chưa phải là đối thủ với hắn trong việc hành quân chiến đấu, hay hơn hết chúng ta hãy chờ mấy năm nữa để trẫm trưởng thành và hắn già thêm ít nữa. Khi đó sẽ động thủ mới nắm vững phần thắng. Tiểu Quế Tử ! Người bất tất phải nóng nảy. Chậm ngày nào là có lợi cho chúng ta ngày ấy. Hay nói cách khác đối với hắn thêm phần nguy hại và thất bại.

Vì Tiểu Bảo vội tâu:

- Nếu hắn già rồi chết mất, há chẳng là phước cho hắn ư ?

Nhà Vua cười nói:

- Cái đó là vận mệnh của hắn.

Nhà Vua dừng lại một chút rồi tiếp:

- Phụ Hoàng vừa ân cần dặn trẫm: Nếu không phải dụng binh gây chiến là hay hơn hết. Một khi đã xảy ra cuộc chiến đấu thì bất luận thắng hay bại cũng là hạ sách. Binh sĩ bị tử thương chẳng nói làm chi, trăm họ trong thiên hạ cũng bị khổ sở chẳng nhiều thì ít. Vậy Ngô Tam Quế có chết sớm, chúng ta không cần phải động thủ, thì dù không được đẹp đẽ cho lắm...

Nhà Vua dừng lại một chút, Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Nhất định không tốt đẹp chút nào.

Vua Khang Hy cười nói:

- Nhưng đối với quân sĩ và trăm họ thì lại là một hảo sự. Tiểu Quế Tử ! Nếu người muốn coi việc hành quân đẹp mắt thì rồi có ngày trăm cho đi theo đến Liêu Đông săn gấu, bắt cọp.

Vi Tiểu Bảo cả mừng reo lên;

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!

Nhà Vua liếc mắt nhìn cửa thiên phòng khẽ nói:

- Năm trăm mới lên sáu, phụ Hoàng đã cho theo đi Liêu Đông, dự cuộc chăng lưới vây bắt da thú. Bây giờ...

Nhà vua chậm chạp bước đến bên cửa, đưa tay sờ vào cánh cửa gỗ, nước mắt long lanh cơ hồ phát khóc.

Sau một lúc. Nhà Vua quì mọp dưới đất lạy mấy lạy khẽ nói:

- Xin phụ hoàng bảo trọng tấm thân. Hải nhi đi đây.

Vi Tiểu Bảo cũng quì xuống theo.

Vua Khang Hy trở ra Đại hùng bảo điện. Khang Thân Vương Kiện Thư, hướng dẫn đô thống Kiêu Kỳ Doanh là Sát Nhĩ Châu, ngự tiền thị vệ chánh tổng quản là Đa Long cùng bọn Sách Ngạch Đồ cùng các quan đại thần tùy tùng hộ giá đã đợi sẵn ở đó.

Mọi người thấy Hoàng Đế trở ra đều quì xuống làm lễ tham kiến.

Vua Khang Hy khoát tay một cái. Quân thần đều đứng cả dậy ngó trộm thấy thấy vành mắt tiểu Hoàng Đế đỏ hoe. Hiển nhiên ngài đã khóc nhiều. Trong lòng ai nấy đều kinh dị.

Nhà Vua tuy còn nhỏ tuổi nhưng kiến thức hơn đời. Hiện nay ngài đã vượt lên trên quần thần rất xa. Các đại thần trong triều đối với nhà Vua vừa sợ hãi vừa kính cẩn. Không một ai dám coa dạ khinh khi ngài còn nhỏ tuổi.

Tiểu Hoàng Đế mà khóc lóc là một chuyện lạ. Quân thần lại thấy mặt Vi Tiểu Bảo cũng có ngấn lệ thì thâm nghĩ.

- Nhất định là gã thiếu niên thân tín của đức Hoàng thượng đã làm cho ngài phải khóc nhiều. Không hiểu cặp thiếu niên này đã có chuyện gì?

Nên biết đức Thuận Trị xuất gia ở Ngũ Đài Sơn, Vua Khang Hy giữ rất cẩn mật. Dù người chí thân là con gái nhà Vua tức Kiến Ninh công chúa ngài cũng cho hay thì dĩ nhiên quần thần biết thế nào được?

Khang Thân Vương tiến lên một bước tâu:

- Khải tâu thánh thượng! Mấy ngàn tên Lạt Ma làm huyền não ngoài chùa Thanh Lương không hiểu vì việc gì? Hiện đã bị bắt đem đến đây để chờ chỉ phát lạc.

Vua Khang Hy gật đầu phán:

- Đưa người cầm đầu vào đây.

Sát Nhĩ Châu liền áp giải ba tên Lạt Ma già mình mặc áo hoàng bào, ngoài khoác áo cà sa màu đại hồng vào điện. Cả ba tên chân tay đều đeo xiềng khoá, hai tên bị thương.

Ba tên Lạt Ma này đều không biết đây là Vua Khang Hy, đương kim Hoàng Đế, chúng tỏ thái độ rất quật cường, miệng chúng lý lẽ không ngớt.

Đột nhiên nhà Vua cũng lý lẽ một hồi.

Quần thần đều kinh hãi vì chẳng ai ngờ Hoàng thượng lại hiểu cả Tạng ngữ.

Thực ra, bọn Lạt Ma này là người xứ Mông Cổ chứ không phải ở xứ Tây Tạng. Vua Khang Hy nói tiếng Mông Cổ với chúng.

Ba tên Lạt Ma nghe nhà Vua nói một hồi, liền cúi đầu xuống tỏ vẻ khuất phục.

Vua Khang Hy ra lệnh:

- Đưa chúng vào phòng bên cạnh để thẩm vấn.

Đa Long vâng dạ rồi bước lên điểm vào bẫy, tám chỗ huyết đạo trong mình bọn Lạt Ma và sai người cấp chúng vào gian phòng bên cạnh. Vì Tiểu Bảo xoay tay đóng cửa phòng rút đao truy thủ ra vung lên làm hiệu trở vào cổ họng, mắt, mũi ba tên Lạt Ma.

Vua Khang Hy nói tiến Mông cổ hỏi mấy câu.

Một tên Lạt Ma già nhất trong bọn thái độ rất cung kính, trả lời từng câu một.

Vua Khang Hy và tên Lạt Ma già đối đáp với nhau hồi lâu. Vì Tiểu Bảo hề thấy nhà vua lớn tiếng, long nhan phần nộ lại vung đao truy thủ lên hăm dọa. Còn những khi vẻ mặt nhà vua hoà hoãn thì gã lại cười khì khì. Có khi gã gật đầu nhìn Lạt Ma để khuyến khích.

Vua Khang Hy hỏi lui, hỏi tới lâu đến một giờ mới sai bọn thị vệ đem ba tên Lạt Ma ra ngoài.

Ngài lại sai Vi Tiểu Bảo đóng cửa, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vụ này có điều quái lạ !

Vi Tiểu Bảo không dám làm gián đoạn luồng tư tưởng của nhà vua, nên chỉ đứng lặng thinh chẳng nói câu nào.

Vua Khang Hy lại nghĩ một lúc nữa rồi hỏi:

- Việc phụ hoàng xuất gia ở chùa Thanh Lương có những ai hay biết?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Ngoài Thánh thượng và nô tài, còn sư phụ của lão Hoàng gia là Ngọc Lâm đại sư và sư đệ của ngài là Hành Thiền đại sư nữa mà thôi. Kể ra còn thái giám Hải Đại Phú, nhưng lão đã chết rồi.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vị trụ trì ở chùa Thanh Lương trước là Trùng Quan đại sư dường như cũng không hay. Y chỉ biết lão Hoàng gia là một nhân vật lai lịch không phải tầm thường. Trừ những người đó chỉ còn mẹ...còn thái hậu nữa.

Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Phải rồi! Vậy là trên đời này kể cả phụ hoàng chỉ có sáu người hay biết. Vậy mà trẫm vừa hỏi tên Lạt Ma xứ Mông Cổ, thì lão nói vâng lệnh Hoạt Phật ở Tây Tạng là Lạp Tát đến chùa Thanh Lương để đón tiếp một vị hoà thượng lên Tây Tạng. Trẫm gạn hỏi ngọn ngành xem vị hoà thượng ở chùa Thanh Lương đó là ai và Lạp Tát hoà thượng đón tiếp nhân vật đó đến Tây Tạng để làm gì, thì hắn đáp một cách hàm hồ. Trẫm vặn đi, vặn lại hắn chỉ nói là quả thực không hay. Sau cùng hắn bảo dường như vị hoà thượng kia hiểu nhiều chú ngữ của Mật Tông, Hoạt Phật muốn mời y đến có lẽ vì mục đích khuyếch trương Phật pháp của phe Mật Tông. Dĩ nhiên thế là hắn nói nhăng nói càn, nhưng coi gương mặt thì hắc không lộ vẻ gì dối trá. Trẫm chắc người ta gạt hắn như vậy rồi hắn cũng tin là sự thực.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ! Vị Hoạt Phật ở Tây Tạng có biết lai lịch chân chính của lão Hoàng gia hay không hiện nay khó mà quyết đoán được. Có điều kẻ nào đến xúi giục Hoạt Phật phái người tới đây mạo phạm lão Hoàng gia thì nô tài e rằng...e rằng đã biết rõ nội tình.

Vua Khang Hy lẩm nhẩm gật đầu.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên lộ vẻ sợ hãi tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài phải thủ khẩu như ...như cái gì ?(nguyên là “thủ khẩu như bình”, nhưng gã không nhớ !)

Gã nói tiếp:

- Việc này rất trọng đại, dù là lúc ngủ mê nô tài cũng chẳng dám thốt ra nửa lời.

Nhà Vua phán:

- Dĩ nhiên người không nói, trăm đã tin rồi. Ngọc Lâm và Hành Điền đại sư dĩ nhiên cũng không nói ra. Hối Thông phương trượng chùa Thiếu Lâm dù có đoán ra phần nào, nhưng lão là một vị cao tăng đạo đức, quyết không bép xép, thổ lộ với ai. Tính đi tính lại chỉ còn mục...mục tiện nhân đó.

Vì Tiểu Bảo nói theo:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Nhất định là mục...mục...

Gã toan nói “mục điểm già”, nhưng trước mặt Hoàng Đế, gã không dám bạo miệng.

Vua Khang Hy trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mục ở cung Từ Ninh đã giấu một gã đàn ông giả làm cung nữ, chính mắt trăm trông thấy, quyết không phải giả dối. Mục lo ngày, lo đêm cơ sự bại lộ. Mục còn tự biết việc mục giết Đoan Chính Hoàng hậu làm cho phụ hoàng căm hận mục thấu xương. Phụ hoàng tuy đã xuất gia, còn phái Hải Đại Phú về cung tra xét vụ đó. Người đã biết rõ nội tình mà lại kề cận bên mình trăm thì mục tiện nhân kia ăn ngon ngủ yên thế nào được? Mục phải tìm cách hạ thủ gia hại phụ hoàng, mưu hại trăm rồi giết người đi mới yên được. Ngoài ra chẳng còn cách nào khác.

Vì Tiểu Bảo tính thâm trong bụng:

- Mục điểm già đã cấu kết với Thần Long giáo. Mục biết lão hoàng gia chưa chết ắt báo cáo với Hồng giáo chủ. Coi chừng bọn Lạt Ma này kéo đến Ngũ Đài Sơn tất có liên quan tới Hồng giáo chủ.

Nhưng gã là Bạch Long sứ ở Thần Long giáo nên không thể tau rõ với Hoàng thượng được.

Vua Khang Hy thấy vẻ mặt lão có điều khác lạ liền hỏi:

- Người nghĩ sao?

Vì Tiểu Bảo vội tâu:

- Nô tài nghĩ rằng...nghĩ rằng...những suy luận của Thánh thượng không sai chút nào. Nhất định là mục Thái hậu nói ra, Thái hậu chẳng đã thường lui tới siêu hương lễ phạt ở các chùa Lạt Ma?

Người Mãn Châu sùng tín Lạt Ma, ai ai đi lễ chùa Lạt Ma cũng là chuyện rất tầm thường, nhưng lúc này nhà Vua đã có thành kiến không hay về Thái hậu nên cũng không nghi ngờ gì nữa.

Nhà Vua vỗ tay xuống bàn chân chất mấy tiếng rồi nghiêng rằng nói:

- Quân tiện nhân này đã gia hại đức Mẫu hậu thân sinh của trẫm, lại làm hại phụ hoàng chán đời xuất gia, để cho trẫm thành người không cha, không mẹ. Trẫm...trẫm mà không băm băm con tiện nhân làm muôn đoạ thì chẳng thể nào nguôi được mối hận này. Nhưng...nhưng phụ hoàng cứ một mực khuyên trẫm đừng làm khó dễ gì đến mẹ. Mẹ này biết làm thế nào cho được?

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Lão Hoàng gia chỉ không cho nhà Vua giết mẹ điểm già, chứ có cấm ta giết đâu. Dù lão có cấm ta cũng chẳng được vì ta là phương trượng của lão, ta hạ lệnh cho lão thì được chứ không phải tuân theo chỉ thị của lão. Có điều này mà nói ra thì không linh nghiệm nữa.

Gã nghĩ vậy liền tâu:

- Thánh thượng bất tất phải phiền lòng. Thái hậu đã gây nên nhiều tội ác tất sẽ gặp kết quả bi thảm. Thánh thượng chỉ có việc giương mắt lắng tai chờ ngày đó.

Vua Khang Hy là người thông tuệ khác thường, hiểu ý gã ngay. Nhà Vua nhìn gã một lúc rồi gật đầu nói:

- Đúng thế! Quân tiện nhân này tội ác ngập đầu, thế nào cũng gặp kết quả thảm hại.

Nhà Vua bước lui, bước tới trong lòng hồi lâu rồi phán:

- Công việc ngày nay là phải nghĩ kế dùng để bọn Lạt Ma lại đến xâm phạm phụ hoàng. Hay hơn hết là chúng ta phái một người có thể tin cậy được đi làm phật sống ở Tây Tạng. Bao nhiêu Lạt Ma trong thiên hạ đều thuộc quyền quản trị của người đó thì mới khỏi lo về sau.

Vi Tiểu Bảo giật mình đánh thót một cái, bụng bảo dạ:

- Bữa nay ta giả làm tên tiểu Lạt Ma, chớ để giả thành thật, Hoàng thượng mà tuyên bố ra là không thu lại được nữa. Vậy ta chặn đầu trước là hơn.

Gã vội tâu:

- Khỏi tâu Hoàng thượng. Cái gì thì còn được, chứ làm Phật sống ở Tây Tạng thì nô tài không làm nổi.

Vua Khang Hy cười ha hả phán:

- Người quả là tinh ranh. Thực ra làm phật sống ở Tây Tạng có điều gì không hay đâu? Địa phương quản hạt của Phật sống còn rộng hơn cả Vân Nam, Phạm vi quản hạt của Ngô Tam Quế .

Vi Tiểu Bảo xua tay lia lia đáp:

- Chẳng thà nô tài làm một tên tiểu thái giám còn được kê cận Thánh hoàng. một khi làm Phật sống thì chẳng thể nào gần gũi Thánh hoàng được. Tây Tạng Vương cũng thế, Đông Tạng Vương cũng vậy, hay Thiên Tạng Vương, Địa Tạng Vương gì gì đi nữa thì nô tài cũng không làm được.

Gã nói mấy câu này là sự thực. Vì gã ở với Vua Khang Hy lâu ngày. Hai người tuổi xuýt soát ngang nhau, chuyện trò lại ý hợp tâm đầu, dĩ nhiên sinh tình quyến luyến. Tuy một bên là tiểu Hoàng Đế, một bên là tiểu thái giám, nhưng coi nhau như bạn thân. Nếu phải dời xa nhà Vua thì lòng gã không khỏi bịn rịn.

Vua Khang Hy cười hỏi:

- Địa Tạng Vương là là danh hiệu của đức Bồ Tát mà người cũng đem ra nói nhăng ư ?

Ngài đẩy cửa phòng bước ra ngoài nhìn Sát Nhĩ Châu và Đa Long nói:

- Hai người làm việc đắc lực, trăm sẽ ban thưởng.

Sát Nhĩ Châu và Đa Long cả mừng liền dập đầu tạ ơn.

Vua Khang Hy nói:

- Trăm đem lòng sùng tín Phật pháp, quả nhiên mấy năm nay nhờ Bồ Tát phù hộ độ trì, nước nhà bình yên, nhân dân an lạc. Vi Tiểu Bảo thay trăm làm hoà thượng cũng là một công trạng rất lớn.

Vi Tiểu Bảo dập đầu tạ ơn.

Vua Khang Hy nói:

- Hiện nay Vi Tiểu Bảo đã mãn kỳ hạn thay mình trăm, được theo trăm về cung. Đến lượt Sát Nhĩ Châu xuất gia hai năm, nhưng không phải làm hoà thượng mà làm đại Lạt Ma trên Ngũ Đài Sơn.

Nhà Vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Khanh chọn lấy hai ngàn tên quân đắc lực ở Kiều Kỳ Doanh đi theo cùng làm Lạt Ma và chia ra trụ trì trong các chùa Lạt Ma ở trên Ngũ Đài Sơn. thời kỳ quân sỹ xuất gia lương bổng được tăng lên gấp đôi và còn được ban ơn khác nữa...

Sát Nhĩ Châu sửng sốt, tuy không thích cũng phải tạ ơn lãnh chỉ.

Nhà Vua lại nói:

- Làm điều thiện mà muốn người ta hay biết thì không phải là chân thiện. Vụ này khanh phải dặn mọi người thủ khẩu như bình, không được tiết lộ. Tên nào trái lệnh cứ xử theo quân pháp, không khoan miển gì hết:

Nhà Vua lại bảo Đa Long:

- Bao nhiêu Lạt Ma ở Ngũ Đài Sơn khanh xiềng khoá cả lại đưa về kinh giam cầm. Đồng người phái người đi thông tri cho Đạt Lai Hoạt Phật và nói là Hoàng thượng mời những vị Lạt Ma này về Bắc Kinh khuyếch trương Phật pháp, tuyên dương giáo lý. Chờ thời gian chừng độ bảy tám chục năm, Phật pháp hưng thịnh rồi, sẽ đưa bọn họ trở về Tây Tạng.

Nhà Vua nói một câu thì Cát Nhĩ Châu và Đa Long lại dạ một tiếng.

Vì Tiểu Bảo mừng thâm trong dạ tự nhủ:

- Phen này lão gia được hoàn tục thì vĩnh viễn không làm hoà thượng nữa.

Gã lại tự hỏi:

- Bọn Lạt Ma kia liệu có sống được bảy, tám chục năm nữa để về xứ chẳng? Bọn chúng lớn mật dám mạo phạm đến lão Hoàng gia mà Hoàng thượng không chặt đầu mà chỉ giam cầm suốt đời là ngài đại lượng lắm rồi và cũng là hồng phúc của chúng rất lớn.

Vua Khang Hy lại phán:

- Vì Tiểu Bảo ! Người được thăng chức Chánh Hoàng kỳ đô thống ở Kiêu Kỵ Doanh, kiêm ngự tiền thị vệ phó tổng quản. Sát Nhĩ Châu ! Người làm đại Lạt Ma được chu đáo, khi trở về kinh trấn sẽ phái đi làm đề đốc.

Hai người lại dập đầu lạy tạ ơn.

Vì Tiểu Bảo coi là chuyện thường. Gã coi chức chánh đô thống hay phó đô thống cũng vậy mà thôi. Còn Sát Nhĩ Châu thì mừng rỡ vô cùng!

Nên biết trong triều rất nhiều quan to, chức đô thống Kiêu Kỵ Doanh bất quá là kẻ thân tín của đức Hoàng đế, nhưng chỉ được coi một doanh. Tám màu cờ có tám chức đô thống, coi tám doanh. Đô thống thì khi gặp hoàng thân quốc thích, tướng quân, đại thần đều phải khom lưng vấn an. Ngoài lương bổng chẳng có ngoại tài gì khác. Ai đi làm đề đốc ở tỉnh xa mới oai danh hiển hách một phương mà bổng lộc cũng lắm. Vì vậy Sát Nhĩ Châu hy vọng ở chỗ làm đề đốc sau này.

Vào lúc trời mới bình minh, Vua Khang Hy truyền chỉ đến chùa Thanh Lương lễ Phật.

Ngoài chùa gươm đao còn quảng ngổn ngang dưới đất. Ngọn cỏ, mặt đá dính đầy vết máu, tỏ ra lúc bắt Lạt Ma đã xảy một trường ác đấu cực kỳ khủng khiếp.

Nhà Vua lại ra tiểu miếu ở phía sau núi quan sát thì chỉ thấy đóng gạch ngói tan tành, cột gỗ cháy đen. Toà tiểu miếu đã bị thiêu huỷ tàn tạ. Những pho tượng Phật cũng cháy thành than.

Nhà Vua ngấm ngấm kinh hãi bụng bảo dạ:

- Giả tử đêm qua phụ hoàng không trốn ra ngoài thì đã bị thiêu ở trong miếu rồi...

Nhà Vua không dám nghĩ thêm nữa, sai Sách Ngạch Đồ lấy một vạn lạng bạc để trùng tu toà tiểu miếu. Nhà vua biết phụ hoàng không muốn làm to chuyện nên không tiện cho nhiều tiền.

Vua Khang Hy trở về Đại hùng bảo điện cùng quân tăng chùa Thiếu Lâm làm lễ tương kiến.

Quân tăng chỉ biết vị tiểu thí chủ này lai lịch rất lớn, không chùng vào hạng Hoàng thân quốc thích, chứ không biết là Hoàng đế.

Các nhà tu hành tuy chẳng xu viêm phụ nhiệt như người ngoài tục, nhưng thấy nhà Vua bỏ ra nhiều tiền sửa sang miếu vũ cũng chấp tay ngỏ lời tạ ơn.

Bọn Trùng Thông cũng đã nhận ra tùy tùng đức Vua giả làm hương khách số đông là những người võ nghệ cao thâm.

Vua Khang Hy đã tới ngôi chùa phụ hoàng xuất gia, không muốn bỏ về ngay liền hỏi:

- Bản nhân muốn ở lại bảo tự mấy ngày có điều chi bất tiện chăng?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đại thí chủ có lòng chiếu cố, bọn tiểu tăng mong mỗi còn không được...

Bất thành linh nghe đánh “sầm” một tiếng rùng rợn! Bụi cát gạch ngói đổ xuống âm âm. Nóc Đại hùng bảo điện đã bị phá thủng một lỗ lớn.

Bỗng thấy bóng trắng thấp thoáng từ trên nóc viện rớt xuống.

Mọi người hoảng hốt nhìn lại thì ra một nhà sư mặc áo bạch bào, tay cầm trường kiếm vừa nhảy xổ về phía Vua Khang Hy vừa la:

- Bữa nay ta rửa hờn cho nhà Đại Minh !

Vua Khang Hy vội lùi lại.

Bọn Đa Long, Sát Nhĩ Châu, Khang Thân Vương đứng bên Hoàng Đế không được đeo binh khí. Trong lúc kinh hãi ai nấy đều vươn tay không ra để chụp người kia.

Người kia phát tay áo bên trái một cái. Một luồng kinh lực cực kỳ lợi hại xô ra. Bọn Đa Long bảy, tám người không đứng vững bị hất lùi lại.

Bọn Trùng Tâm, Trùng Quan đều la lớn:

- Không được hại người !

Đồng thời ra tay cản trở.

Nhà sư kia lại phát tay áo bào một cái. Những tăng nhân vào hàng thượng thặng đều võ công cao thâm thi triển Hổ trảo công, Long trảo thủ, Niêm hoa cầm nã thủ, Cầm long công và nhiều tuyệt kỹ nữa mà không sao nắm được nhà sư kia.

Quần tăng cực kỳ kinh hãi lắm lắm:

- Trong thiên hạ sao lại có nhân vật ghê gớm thế ?

Bạch Y Tăng không ngừng cử động, tiếp tục phóng kiếm nhằm Vua Khang Hy đâm tới.

Nhà Vua sau lưng đã tựa vào bàn thờ, không còn đất lùi, bất giác la thảm:

- Mạng ta đến đây là hết.

Vì Tiểu Bảo vội nhảy ra trước mặt Vua Khang Hy để ngăn chặn. Bỗng nghe đánh “chát” một tiếng. Ngực gã đã bị trúng kiếm. Thanh trường kiếm cong đi không xuyên vào được.

Vì Tiểu Bảo trước ngực đau điếng, gã đã rút trủy thủ cầm tay chém mạnh ra, chặt kiếm đứt làm hai đoạn.

Bạch Y Tăng không khỏi ngẩn người.

Trùng Quan quát lên:

- Không được hại sư thúc ta!

Lão phóng chưởng đánh vào vai bên hữu Bạch Y Tăng.

Bạch Y Tăng quang thanh kiếm gãy đi, xoay tay phóng chưởng phản kích.

Trùng Quan cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, mắt nảy đom đóm.

Bạch Y Tăng cất tiếng khen:

- Hảo công phu !

Hắn tiếp một chưởng của Trùng Quan rồi đảo mắt nhìn quanh, thấy rất nhiều cao thủ nên cũng sồn lòng. Nhất là vừa rồi thấy kiếm đâm không thủng một tên tiểu hoà thượng lại càng kinh dị, nên không dám ham chiến. Hắn vươn tay mặt ra tóm

lấy cổ áo Vi Tiểu Bảo rồi đột nhiên nhảy vọt lên, qua chỗ thủng trên nóc điện chuồn ra ngoài.

Động tác của Bạch Y Tăng mau lẹ vô cùng. Ba mươi sáu nhà sư cao thủ chùa Thiếu Lâm ở trong điện mà không một ai ngăn cản kịp.

Bọn Trùng Tâm, Trùng Quang vội theo lỗ thủng nhảy lên nóc điện thì đã thấy bóng trắng thấp thoáng chạy ra phía sau núi cách xa mấy chục trượng rồi.

Bạch Y Tăng quả là một kỳ nhân, bản lãnh đã cao thâm, khinh công cũng ghê gớm không ai tưởng tượng được.

Quần tăng thấy có đuổi cũng không kịp, nhưng phương trượng bản tự bị bắt đem đi nên vẫn phải rượt theo.

Ba mươi sáu nhà sư vừa la vừa rượt. Chỉ trong chớp mắt bóng trắng đã biến mất hút vào khúc quanh sau núi.

Vi Tiểu Bảo bị Bạch Y Tăng xách chạy đi, gã tưởng mình đương đang vân giá vũ, ngó dây cây ven đường vèo vèo chạy lui lại. Gã lại cảm thấy đường đi mỗi lúc một lên cao thì trong lòng kiếp đảm nghĩ thầm:

- Thằng trọc này đâm một kiếm mà ta không chết, nhất định hẳn không chịu sẽ dùng biện pháp khác, không chừng hẳn lên ngọn núi cao liệng mình xuống vực thẳm thì còn chi là cái mạng của thằng trọc nhỏ?

Đột nhiên Bạch Y Tăng buông tay ra. Quả nhiên hẳn liệng Vi Tiểu Bảo xuống.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***